

Posudek oponenta diplomové práce

Diplomant: Jan Frýdl

Téma a rozsah práce: Územní plánování jako nástroj ochrany životního prostředí

Předložená práce má celkový rozsah 90 stran, z toho cca 70 stran čistého textu. Samotný výklad je rozdělen do šesti částí věnovaných postupně základním pojmům, cílům a institutům územního plánování, pramenům a subjektům, nástrojům územního plánování, dotčeným orgánům, posuzování vlivů nástrojů územního plánování a účasti veřejnosti. Výklad doplňují úvod, závěr, seznamy použitých zkratek a zdrojů (označený jako „Prameny“) a jedna grafická příloha. Nechybí povinné součásti práce (abstrakty, klíčová slova).

Datum odevzdání práce: 24. dubna 2013

Aktuálnost (novost) tématu: Téma, které si autor pro svou diplomovou práci zvolil, nelze označit za nové, a to ani ve smyslu „novosti“ samotného institutu územního plánování, ani ve smyslu zpracování tématu formou diplomové práce. Naproti tomu se bezpochyby jedná o téma aktuální, přičemž jeho aktuálnost je dána nejen nedávnou rozsáhlou novelizací příslušné právní úpravy. Územní plánování má pro ochranu životního prostředí zásadní význam, jedná se přitom o nástroj, ve kterém se mnohem více než v jiných střetávají různé, často protichůdné zájmy veřejné i soukromé povahy. Rozmanitost těchto zájmů a jejich proměnlivost v prostoru i čase činí z územního plánování živoucí nástroj, který pravděpodobně nikdy svou aktuálnost zcela neztratí.

Náročnost tématu: Téma považuji za středně náročné. Přestože institut územního plánování je mnohvrstevný a jeho právní úprava rozsáhlá a poměrně složitá, jedná se o téma, kterému je – alespoň co se významných dílčích aspektů týká –, odbornou literaturou věnována dostatečná pozornost, autor se tedy měl ve výkladu o co opřít. Územní plánování je navíc institutem národní povahy, na rozdíl od většiny jiných témat z oblasti práva životního prostředí tedy autor nebyl (s výjimkou právní úpravy účasti veřejnosti) nucen analyzovat mezinárodní či evropskou právní úpravu.

Hodnocení práce: Práci celkově hodnotím jako zdařilou, je z ní zřejmý autorův zodpovědný přístup ke zpracování, stejně jako jeho skutečný zájem o pojednávanou problematiku. Z hlediska formálního směřuji dvě méně významné připomínky jednak k úpravě práce (zarovnání většinou do bloku, na některých místech hlavního textu – např. str. 18, 19 a 44 – a v poznámkách pod čarou však zarovnání doleva; poznámky pod čarou s malým začátečním písmenem, různé způsoby přímých citací, resp. v některých případech chybějící uvozovky), jednak k drobným gramatickým chybám (zejména používání, či spíše nepoužívání, interpunkčních znamének). Osobně také ve vědecké práci právního charakteru nepovažuji za šťastné používání grafických schémat (str. 22) či výčtů pomocí odrážek (str. 16, 17, 18, 70), stejně jako nadměrné používání zkratek (věta „*RP patří k základním koncepčním a prováděcím NÚP a StZ ho zařazuje pod ÚPD, i když se svým zaměřením, účinky a obsahem přibližuje podobě ÚR, jelikož jím lze nahradit ÚR...*“ na str. 39-40 a mnoho jí podobných by se spíše hodily do manuálu k územnímu plánování než do vědecké práce), to je však spíše otázka názoru a osobního vkusu. Z hlediska obsahového kladně hodnotím snahu o ucelenost výkladu. Struktura práce je logická, byť nijak originální; autor neopomíjí žádný z významných aspektů problematiky (výjimkou je možnost přezkumu územně plánovací dokumentace, které dle mého názoru mohla být věnována větší pozornost) a zcela správně ve výkladu

akcentuje změny provedené v právní úpravě územního plánování zákonem č. 350/2012 Sb. Na druhou stranu dle mého názoru někdy až zbytečně zabíhá do podrobností, což ho nutně vede k poměrně značné popisnosti (velmi popisná je zejména část čtvrtá věnovaná nástrojům územního plánování). Oceňuji práci s relevantní judikaturou a autorovy vlastní kritické postřehy k platné právní úpravě, byť na několika místech není z práce zřejmé, jaký je vlastně autorův názor na danou otázku (např. na str. 27-28 si autor klade otázku, zda je forma usnesení vlády pro politiku územního rozvoje dostatečná, následně tvrdí, že přiznat jí formu právního předpisu by nebylo vhodné, protože je materiálně opatřením obecné povahy, aby na závěr konstatoval, že dle NSS opatřením obecné povahy není). Závěr práce přináší především shrnutí předchozího výkladu a upozornění na nejvýznamnější nedostatky právní úpravy, autor se však mohl pokusit o více návrhů *de lege ferenda*.

Doporučení k obhajobě a návrh klasifikace: S ohledem na výše uvedené konstatuji, že předložená práce splňuje požadavky kladené na diplomové práce na Právnické fakultě UK, a doporučuji ji k ústní obhajobě s navrženým klasifikačním stupněm **velmi dobře**.

Připomínky a otázky k zodpovězení při obhajobě: V rámci obhajoby práce bych autora požádala o vyjádření k následujícím tématům:

1. Na str. 14 autor tvrdí, že „[t]ěmi, kdo dokáží nejúčinněji prosadit ochranu životního prostředí, jsme my, jako obyvatelé obcí a měst“, na str. 20 pak, že nejúčinnější prostředek k ochraně životního prostředí představují závazná stanoviska dotčených orgánů, a na str. 75, že závazná stanoviska představují vedle institutu posuzování vlivů na životní prostředí nejvýznamnější prostředek ochrany životního prostředí. Prosim autora o stručné srovnání výše uvedených nástrojů z hlediska jejich účinnosti při prosazování ochrany životního prostředí v realizační fázi územního plánování.
2. Možnost přezkumu územně plánovací dokumentace v přezkumném řízení dle § 94 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu.

V Nantes dne 24. května 2013

.....
JUDr. Karolina Žákovská, Ph.D.
oponent diplomové práce